

РЕШЕНИЕ

№ 595

гр. София, 04.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 19.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **3839** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.203 от АПК вр. с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ вр. с чл.28, ал.2 от ЗТРРЮЛНЦ.

Образувано е по искова молба на [фирма] ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място] [улица] СРЕЩУ АГЕНЦИЯТА ПО ВПИСВАНИЯТА /АП/ за осъждането на ответника да заплати на ищеца сумата от 2011,25лв.-имуществени вреди, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение от 1000лв. по т.д.2614/2019г. на СГС, както и заплатено адвокатско възнаграждение от 1000лв. по т.д. 309/2020 на САС, 7,50лв. такса платена по сметка на СГС, както и 3,75лв.държавна такса платена по сметка на САС, които вреди са следствие от отменения като незаконосъобразен отказ №20191126161903/26.11.2019г. на АП.

В обстоятелствената част на исковата молба се допълва, че отказът е постановен по заявление №20191126161903 от 26.11.2019г., като съответно е оспорен пред СГС по т.д. 2614/2019г., който се произнася с решение от 02.01.2020г., с което оставя жалбата без уважение. Това решение е отменено от САС по т.д. №309/20г. с решение от 05.03.2020г., както и постановения отказ на ответника. Съответно е указано на длъжностното лице по регистрацията при Агенцията по вписванията да уважи заявлението. Допълва се, че от приложените дела е видно, че пред СГС и САС е ползвана адвокатска защита, за която е платено по 1000лв. адвокатско възнаграждение на инстанция. Платени са и държавни такси –пред СГС 7,50лв. и пред САС -3,75лв.

или общо вредата от незаконосъобразния отказ ищецът изчислява на 2011,25лв., които представляват имуществена вреда следствие на отказа, която подлежи на възстановяване, тъй като по чл.28, ал.2 от ЗТРРЮЛНЦ –АП отговаря за причинените вреди от свои незаконосъобразни актове, действия и бездействия на длъжностни лице по регистрацията. Ищцовата страна се позовава на съдебна практика за подведомността на претенцията пред административен съд. Допълва се, че разноски не са присъдени по търговските дела, тъй като чл.78 ГПК изисква спорът да е по същество, както и липсва процесуална възможност да се упражни тази претенция. В заключение се обобщава, че е налице и пряка и непосредствена връзка, поради което се моли да се уважи иска.

В съдебно заседание исковата претенция се поддържа от адв.Т.. Същият допълва, че м.11.2020г. е изменена нормата на чл.25 от ЗТРРЮЛНЦ, като е разписано в ал.6 правото на разноски, които да се присъждат по реда на ГПК. Подчертава, че практиката по въпроса на ВАС преди изменението касателно присъждането на разноски по т.д. като вреда – е разнопосочна. Позовава се на практика в негова полза – решение №235 от 08.01.2021г. по адм.дело 3035/20г. на III о. ВАС. За яснота изтъква и останалите становища на ВАС за отхвърляне на претенцията- че производството е охранително, както и че не подлежат вредите на присъждане по реда на ЗОДОВ. Претендират се разноски.

Ответната страна –оспорва иска в отговора по исковата претенция. На първо място –твърди, че претенцията е недопустима, поради липса на причинна връзка, на второ място излага съображението за неоснователност на иска. Съображенията в исковата молба за последното са, че актът, който е постановен не е административен, не решава спора, а е охранителен. Производството пред СГС, съответно пред САС е едностранно. В същото не участва АП, за да бъде осъдена за разноски, в която насока е практиката в страната. Излагат се и доводи във връзка с поведение на дружеството пред АП, което представлява злоупотреба с права. Възражава се и относно цената на иска като се допълва, че делата са без фактическа и правна сложност и не следва да се заплаща подобно адвокатско възнаграждение. Предвид изложеното – се моли искът да се отхвърли.

Представителят на СГС изразява становище за основателност на претенцията и предлага да се уважи.

Административен съд София град, I отделение, 47 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Между страните не са спорни следните факти, които се установят и от писмените доказателства, приложени към исковата молба и съдържащи се в приложените търговски дела:

1.Дружеството е подало пред АП заявление №20191126161903 от 26.11.2019г., по отношение на което е постановен отказ №20191126161903/26.11.2019г., оспорен пред СГС по т.д. 2614/2019г., който се произнася с решение от 02.01.2020г., с което оставя жалбата без уважение.

Решението на СГС е отменено от САС по т.д. №309/20г. с решение от 05.03.2020г., както и постановения отказ на ответника.

2.За подаване на жалбата по т.д.2614/2019г. и по т.д.309/20г. на СГС и на САС е изплатено адвокатско възнаграждение от по 1000лв. или общо 2000лв., както и 2 държавни такси от 7,50 и 3,75лв..

С ОГЛЕД ИЗЛОЖЕНОТО от правна страна СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

Спорът е правен като по същество се съобразяват условно две становища в практиката на върховната инстанция- такива, поддържани в решение №235 от 08.01.2021г. по адм.дело 3035/20г. на III о. ВАС, че исковите във връзка с чл.28 от ЗТРРЮЛНЦ са допустими по реда на ЗОДОВ и при установяване на платено адвокатско възнаграждение – следва същото като вреда да се присъди. Другото становище е, че отказът не е административен акт, а е постановен в охранително производство и искът е неоснователен. В този смисъл решение №10766 от 05.08.2020г. по адм.дело №3318/2020г..

Съставът следва да маркира, че първоначално е бил спорен въпроса и кой съд е компетентен да разгледа исковата претенция във връзка с чл.28 от ЗТРРЮЛНЦ. Наложена практика е, че тези искове са подведомствени на административните, а не на гражданските съдилища /в този смисъл определение №12 от 31.01.2018г. по дело №71/2017г. на смесен състав на ВАС и ВКС/.

Следователно –във връзка с последното след като се определи компетентен съд, то следва същият да има правомощието не само формално да разгледа иска, а и при наличието на съответния фактически състав да го уважи. С оглед изложеното съставът не споделя тази съдебна практика, че актът след като е постановен в охранително производство – не може да бъде основание за вреди по реда на ЗОДОВ. Този спор дали е или не производството по постановления отказ –охранително, е извън обсега на настоящото производство. За същото е релевантно наличието на новата разпоредба на чл.28, ал.2 от ЗТРРЮЛНЦ, която препраща към ЗОДОВ за вреди от незаконосъобразни актове и действия на АП. Макар актовете и действията на АП да са свързани с регистърното производство – същите по изричния ред за обезвъзмездяването на вредите от тях и по силата на тази фикция – се считат за административни. Противното до разписването в чл.25, ал.6 от ЗТРРЮЛНЦ и възможността по т.д. да се присъждат разноски – лишава адресата от начин и възможност да получи тези разноски. Не се споделя становището на ответника, че производството пред СГС и САС не е спорно. Макар жалбата да се разглежда в закрито съдебно заседание –спор е обективиран със същата между ЮЛ и АП /които са страни по делото/ и направените разноски за страната са вреда. Същата е пряка и непосредствена и подлежи на обезвреда. Аналогични бяха и разноските по нахд, които не се придържаха в производството до наличието на изрична норма по въпроса, а се търсеха по реда на ЗОДОВ вкл. и по който въпрос бе прието ТР 1/15.03.2017г. на ВАС по т.д.2/2016г..

Следователно –направените разноски по т.д. подлежат на обезвреда, като е спорен размера на вредата. От приложените договори за правна защита и съдействие не е ясно как е определено възнаграждението от по 1000лв., тъй като не е посочено правното основание. Видно от Наредба 1/2004г. -§.1 за неуредените случаи адвокатското възнаграждение се определя по аналогия. Доколкото в р-л V, където е определено възнаграждението по специалните закони – не е визиран ЗТРРЮЛНЦ, а минималното възнаграждение е 300лв., то съдът намира, че именно това е справедливото такова, което следва да присъди като вреда. Практиката на ВАС допуска корекция в производствата по ЗОДОВ на платеното адвокатско възнаграждение на основание Решение от 28.07.2016 г. по дело С-57/2015 на Съда на ЕС, където е прието, че „правната уредба следва да цели да гарантира разумния характер на подлежащите на възстановяване разноски, като се вземат предвид

фактори като предмета на спора, неговата цена или труда, който трябва да се положи за защитата на съответното право“. Посочено е, че съдебните разноски, които следва да понесе загубилата делото страна, трябва да бъдат „пропорционални“. „В този смисъл изискването за пропорционалност би могло да се тълкува, че не означава, че загубилата делото страна трябва непременно да възстанови всички направени от другата страна разноски, но се изисква страната, спечелила делото, да има право на възстановяване поне на една значителна и подходяща част от разумните разноски, които действително е понесла“.

Следователно –съставът намира, че платеното адвокатско възнаграждение от по 1000лв. пред СГС и САС не е справедливо и обосновано по смисъла на чл.36, ал.2 от ЗА и не представлява пропорционална вреда, поради което съставът приема, че е основателна претенцията за обезщетение в размер на 300лв. за пред всяка инстанция или общо 600лв., както и направените разноски за д.т. от 7,50 и 3,75лв. или основателен е иска за 611,25лв. като до пълния предявен размер от 2011,25лв. или за разликата от 1400лв. искът е неоснователен и следва да се отхвърли.

Претендират се разноски от 1000лв. за адвокатско възнаграждение пред настоящата инстанция и 50лв.д.т. или общо 1050лв. като с оглед изхода от спора основателна е претенцията за сумата от 320лв..

С оглед изложеното – СЪДЪТ и на основание чл.172, ал.1 от АПК

РЕШИ:

ОСЪЖДА Агенция по вписванията да заплати на [фирма] ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място] [улица] имуществени вреди от 611,25лв., представляващи заплатено адвокатско възнаграждение от по 300лв. по т.д.2614/2019г. на СГС и по т.д. 309/2020 на САС, както и държавни такси по делата от 7,50лв. и 3,75лв., които вреди са следствие от отменения като незаконосъобразен отказ №20191126161903/26.11.2019г. на АП, като до пълния претендиран размер от 2011,25лв. или за разликата от 1400лв.ОТХВЪРЛЯ иска като неоснователен.

ОСЪЖДА Агенция по вписванията да заплати на ищеца сумата от 320лв. разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба чрез АССГ пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му. Да се изпратят преписи на страните.

След влизане в сила на решението -да се върне приложените дела на СГС и САС за послужване, поради отпадналата необходимост.

Съдия: